

Μήπως ή δημιουργία ενός όνειρου δέν είναι 'Η-δονή;

*

Έστάθηκα έμπρός σ' ένα τάφο.

Είναι θαμμένη εκεί ή Δουκέσσα και ή κόρη της. 'Απάνω στην πλάγια ένός βουνού βρίσκονται τα λείψανα της Δουκέσσας που άρχισε θριαμβευτικά τη ζωή της μέσ στον πλούτο της Γαλλικής Αύλης.

Οι αύρες χύνουν μιάν άρμονία άόριστη. Τα πουλιά κελαϊδούν.

Άκούω τις φωνές παιδιών. Κυνηγούν μιά πεταλούδα, γελαστά, κατακόκκινα. 'Η πεταλούδα έδώθηκε μέσ στον περίβολο του τάφου.

*

Θέλω νά σκορπίσω τούς μελαχολικούς λογισμούς.

Άπό ένα ψήλωμα βλέπω στο βάθος τον Πύργο της Δουκέσσας και φεύγω μακριά από τη νέκρα των έρειπίων που τα βήματά μου έτάραξαν για λίγες στιγμές.

ΑΔΕΣ. ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Άκούς τό κύμα, άγάπη μου, κεί πέρα;
Σάν κ'άτι μέσ' σ'τό ρόχθο του δέ σβνέται,
πού μοιάζει με τό πιό στεγνό τραγουδι
έκείνο που ποτέ δέ λησμονιέται;

Σ' τό κάθε μυρολόγι του πελάγου
τά δάκρυα μου κυλούν σιάχνά μου χέρια
κι' ό πόνος μου ξεσπᾷ από τη καρδιά μου
για νά σβυστή ποιός ξέρει σέ ποιά άστέρια.

Η νύχτα ή μάθη—κοίταξε—μᾶς δείχνει
τήν πιό βαριοθλιμμένη της εικόνα.
Σ' τών βράχων τις σχισμάδες πώς σφυρίζει
ό μαϊστροπουνέντης του χειμῶνα!

Τέ νύχτα!...Μέ παγώνει κᾠποια φρίκη...
Τέτοια νυχτιά δέ νάναι, άγάπη μου, κ'έκείνη
πού μ' άπονιά δά μᾶς χωρίση αιώνια
του χρόνου ή άγρια κι' άφρισμένη δίνη.

Ω! τότε δέ δά νοιώνω τά φιλιά σου,
δὲ δά με παίρνεις στη γλυκειά σου άγκάλη...
—Νά φύγωμε, νά φύγωμε, φοβοῦμαι
τη νύχτα στο έρμο έτούτο περιγιάλι.

Μεγίστη.

Μ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Έπρεπε! Νά δά ή ώρα νά πάρη κανείς άπάνου του
κάθε Μαγδαληνής κλήρα! Χά χά! Τό πίστεψε
τάχα, ή πετεινόμυαλη, πώς έχει κι άφτή του ζώου
τό δικαίωμα—νά χαρή τό παιδί της;

Οι σκέψες αυτές χορέβανε στο μυαλό μου την
ώρα που την έβλεπα νά δένεται, νά ξεφωνᾷ, νά με
παρακαλεί με κλάματα για τό παιδί της. Έταν
άξιολύπητη! Πόνοι δυνατοί περιζώνανε την κοιλιά
της και ξαφνικός πυρετός φλόγιζε την ύψη της.
Προσπαθούσα νά την παρηγορήσω μᾶ δέν εΐτανε σέ
θέση νά καταλάβη τά λόγια μου. Μίσα στά παρά-
πονά της άρχισε νά παραμιλή, νά ζητά νά φύγη,
και με πολλή δυσκολία την κρατούσαμε στο κρεβ-
βάτι της...

—Πώς τή βλέπεις, γιατρέ, την κακομοίρα; θά
τή σώσουμε;—με ρώτησ' ή Φλώρα συλλογισμένη.

—Έχει μιά έλπίδα σωτηρίας...νά πεθάνη!—
της είπα με βουρκωμένη καρδιά, κ' ένας στίχος κο-
ρριδευτικά ήρθε τά χείλια μου—έμορφος κόσμος,
ήθικός, άγγελικά πλασμένος!

Γ. ΑΒΑΖΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα Δρ. 10. — Για τό 'Εξωτερικό
Φρ. 10.

20 λεπτά τό φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κίόσκια της Πλατείας Συντάγ-
ματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού
Τραχιόδρομου ('Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού
υπόγειου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στο καπνοπω-
λείο Μαγωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια)
στα βιβλιοπωλεία «'Εστίας» Γ. Κολάρου και Σακέ-
του (όδός Σταδίου, άντικρύ στη Βουλή).

Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ένός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΙ

καμαρωμένοι μας βουλευτάδες, και πρώτος
πρώτος ό κ. Παπαμιχαλόπουλος τραβήξανε και
έσαμε τη Βουλή τό περιήρημο ζήτημα του άθλη-
τή Γεωργανιά, που ύστερ' από την άδάνατη
ονομαστική άπόλυτη του έπιθεωρητή Προφαν-
τόπουλου (κληθέντες οι 'Ολυμπιονίκαι νά λά-
βωσι τον κότινον άπέσχητε...) κατάντησε Πα-
νελλήνιο, και του άξιζε άληθινά νά φτάσει και
στη Βουλή και νά πάρει τη Ρωμαϊκή χρωμα-
τιά. Συζήτηση σηκώθηκε άν έπρεπε νά τιμω-
ρηθεί ό Γεωργαντιάς που φέρθηκε σ' αυτή την
περίσταση σά στενοκέφαλος δάσκαλος, που εί-
ναι, κι όχι σάν παληκαράς άθλητής, και μέσα
στο κακό και στην άναμπαμπούλα και στις κοι-
νοβουλευτικές άνοησίες που είπωθήκανε, ση-
κώθηκε κ' ένας χριστιανός και είπε μιά φρόνι-
μη κουβέντα, πώς δηλ. έπρεπε νά τιμωρηθεί ό
Γεωργαντιάς γιατί μᾶς ρεζίλεψε μπροστά στους
ξένους άποδείχνοντας θεοφάνερα με τό φέροι-
μό του πώς οι Ρωμιοί είμαστε ό πιό ρέμπελος
κι άπειδάρχητος λαός της γής.

Θάμα, σωστή κουβέντα και νά βγει από
στόμα βουλευτή, και μάλιστα μέσα στη Βουλή.
Κι όμως τό θάμα έγινε και τό ζήτημα του ά-
πειδάρχητου άθλητή μπήκε στη θέση του. Για-
τί με τό φέροισό του ό Ρωμιάς άθλητής, άν έ-
μεινε λίγα έκατοστά πίσω στο πέταμα του δι-
σκου, ήρθε όμως πρώτος στο πέταμα της πει-
δαρχίας (δισκοβολία άς την πούμε κι αυ-
τή) και παρουσίασε στο Στάδιο, πλάι σέ τόσα
άρχαία κ' 'Ευρωπαϊκά άγωνίσματα, κ' ένα γνή-
σιο Ρωμαϊκό άγώνισμα. 'Ο άθροπος δέν έ-
καμε ό,τι κάναμε όλοι μας που κοιτάξαμε μπρο-
στά στους ξένους νά κρύψουμε τά ψεγάδια
μας κάτω από τη μάσκα του πολιτισμένου, μᾶ
έδειξε ζηλεμένη ειλκρόνεια και σάν παληκαράς
που είναι παρουσιάστηκε στο Στάδιο δίχως
μάσκα.

—Νά, είπε, τέιος είναι ό Ρωμιάς. 'Από
φρεσκό του λεύτερος, δέ μπαίνει κάτω από ζυγό,

δὲ νιώθει τί πάει νά πει πειδαρχία. 'Όταν
καταλάβει πώς άδικιέται (μά και τότε δέν άδι-
κιέται ό Ρωμιάς;) βάζει τον καθένα στη θέση
τον, άδιαφορώντας άν αυτός ό καθένας εί-
ναι Βασιλιάς ή Διάδοχος ή ό κόσμος όλος.
Και στα ύστερα γιατί νά μή φερθεί έτσι, άφου
ξέρει πώς τό φέροισό του, όσο άδιάντροπο κι
άν είναι, δά βρεθούν ήλίθιοι νάν τό χεροκρο-
τήσουν, φημεριδογράφου νάν τό ύμνήσουν και
βουλευτάδες νάν τό παρουσιάσουν στη Βουλή
για έθνικό ζήτημα;

Έτσι σκέφτηκε ό Γεωργαντιάς και τά κατο-
πινά τάποδείξανε πώς πολύ καλά και πολύ Ρω-
μαϊκά σκέφτηκε.

«ΝΙΚΗ»

άποφασίσανε νάν τό βαφτίσουμε τό πρώτο άντιτορ-
πιλλικό μας. 'Όσο βαρύ κι άν είναι τόνομ' αυτό, πάλι
καλά άφου μᾶς γλυτώνει από τούς Εύρυδιάδες κι από
τάλλα άρχαία όνόματα που προτείνανε οι διάφοροι
προγόνοβαρεμένοι (ή προγονόπληκτοι, άν επιτρέπει ό
κ. Μιστριώτης) πατριώτες.

Μᾶ δὲ θαρρείτε πώς εΐτανε προτιμώτερο νά
μπούν καταμέρος οι διάφορες νίκες, φανταστικές βέ-
βαια, και φρίκες και νά προτιμηθεί τόνομα κανενός
θαλασσομάχου μας του 21; Θά μᾶς ντρέπιαζε τό-
νομα του Τομπάζη, του Σαχτούρη ή κανενός άλλου
φυσικού κι άληθινού προγόνου μας;

Τό «Ν. Άστυ» μᾶς πληροφόρησε πώς άντι Νίκη
θά όνομαζότανε «'Αγία Λαύρα» τό άντιτορπιλλικό.
Πάλι καλά, άφου με τό Μισολόγγι βαφτίσανε τό σα-
πιοκάραβο που χρησιμεύει για φυλακή τῶ ναυτών.

ΠΕΡΑΣΕ

και τό Στρατιωτικό νομοσχέδιο, μ' όλες τις βρι-
σιές και τά Συνταγματικά ξεφωνητά του κ.
Ράλλη, κ' έτσι ή Βουλή δῶ κι έμπρός θά μπο-
ρεί νά περηφανεύεται πώς κατάφερε και κάτι κα-
λό, μέσα σέ τόσες άναποδιές και στραβοσιμω-
νίες της, άφου στέλνει τούς άξιωματικούς στο
στρατό και μᾶς γλυτώνει από τούς σπαθοφόρους
ρήτορες.

Βέβαια, μ' ένα μοναχά καλό, όσο μεγάλο
κι άν είναι, δὲ σώζεται ό τόπος' μά πάλι δέν
άξίζει νά μὴν τό χαιρετήσουμε αυτό τό καλό
και νά μὴν εύκηθούμε νάν του δώσει ή Βουλή
κι άξια συντρόφια.

ΑΕΝ

είπαμε νά παυτεί ό έπιθεωρητής Προφαντόπουλος
γιατί έκαμε μιά προφαντή όνομαστική άπόλυτη! Δέν
τό πήραμε τόσο τραγικά τό πράμα, ένα πράμα τόσο
συνειδημένο που γίνεται άπ' όλους σκεδόν τούς με-
γαλοδασκάλους, καθώς τάποδείχνει καθεμερνά τό
βαρβαροπάζαρό μας.

Άν εΐτανε νά παυτεί για μιά όνομαστική άπό-
λυτη ό Προφαντόπουλος, έπρεπε νά παυτούνε τόσοι
καθηγητάδες του Πανεπιστημίου και τόσοι σοφοί με
πατέντα, κ' έπρεπε νά πάψει νά βγαίνει και ή «'Ε-
σπερινή» που προτείνει την πάψη του και που τίποτ'
άλλο δέν είναι παρά μιά άτέλειωτη όνομαστική ά-
πόλυτη. 'Όλοι τό ξέρουν πώς ή πατριωτική και κα-
μαρωμένη φημερίδα του κ. Γιάνναρου καλλιεργεί με
τόση φροντίδα κι άγάπη τούς βαρβαρισμούς.

ΖΗΤΩ

τῶ 'Εθνός! «'Η Κυβέρνησις άναγνωρίζουσα την ύπερ-

βολὴν τῶν κκ. Ἀστεριάδῃ καὶ Καρακίτῃ ἀπέναντι τοῦ κ. Γιαννακίτσα, μετέθεσε τὸν Νομάρχην Λαρίσης κτλ.».

Καταλαβαίνετε τί τρέχει καὶ τί κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν Κινεζικὴ αὐτὴ λέξη, τὴν «*εὐπερβολή*», ποὺ μᾶς σερβίρει μὲ ὑπερβολικὰ εὐγένεια μιὰ φημερίδα; Σημαίνει, κύριοι, ὅχι πὼς εἶναι ὑπερβολικὴ ἡ ἀπαίτηση τῶν κκ. Ἀστεριάδῃ καὶ Καρακίτῃ νὰ μεταθέσουν τὸ Νομάρχη, μὰ πὼς οἱ δύο αὐτοὶ κύριοι ἔχουν μεγαλύτερη κομματικὴ δύναμη στὴν Κυβέρνηση καὶ ἔτσι μποροῦνε νὰ παίρνουν καὶ περισσότερα ρουσφέτια.

Νὰν τὴ χαίρουνται λοιπὸν τὴν ὑπερβολή τους καὶ νὰ διορίσουν σὲ θέσεις καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους κοματάρχες τους καὶ φίλους τους. Ἀλλιώτικα δὲν κυβερνιέται τὸ Ρωμαϊκὸ παρὰ μὲ τίς τέτιες ὑπερβολές.

ΝΑ

πατριώτης μιὰ φορὰ μὲ τὰ ὅλα του, ὁ Χρόνης τοῦ Γιοχάνεσμπούρ. Κέρδισε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ Λαχείου τοῦ Στόλου καὶ δὲν τὰ τσέπωσε, καθὼς εἶχε κάθε δικαίωμα, τὰ λεφτὰ στὴν τσέπη του μὰ τὰ μοίρασε γιὰ ἔθνικους σκοπούς· δέκα χιλιάδες γιὰ τὸ στόλο, τριάντα χιλιάδες στὸν «Ἑλληνισμό» (ἀδιάφορο ἂν ἄλλοι καὶ ὄχι ὁ «Ἑλληνισμός» διαφεντεύουν σήμερα τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα) καὶ ἀρκετὸ πεσοῦ γιὰ τὴν πατρίδα του. Αὐτὸ, θὰ πεῖτε, τὸ κάνουν καὶ ἄλλοι. Βέβαια. Μὰ ἔκανε καὶ κάτι ποὺ σπάνια γίνεται στὸν τόπο μας, δηλ. δίνοντας τὰ λεφτὰ του παρ᾽ ἄγχι πὼς ἂν εἶναι νάγοραστοῦν ντουφέκια νὰ τοῦ φυλάξουν καὶ ἓνα γιὰ λόγου του.

Νὰ ὁ ἀληθινὸς πατριωτισμός! Ὅχι ἀπλερώνω γιὰ νὰ σκοτωθεῖς ἀλλὰ ἀπλερώνω γιὰ νὰ σκοτωθῶμεν. Αὐτὸς ὁ πατριωτισμὸς μᾶς χρειάζεται καὶ πρέπει νὰ περηφανευόμαστε ποὺ ἔρχεται σήμερα νὰ μᾶς τὸν διδάξει ἓνας δικός μας καὶ ὄχι ξένος.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΗ

Ο ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΟΣ ΜΩΛΟΣ

Ὁ ἥλιος καλεῖ. Ἀλαφρὸ ἀεράκι φυσᾷ ποὺ ἀνατριχιάζει ἡ θάλασσα· ἡ βάρκα μας μὲ λίγες ἀγκουμπᾷ στὰ πλατεῖα κύματα, τὸ παννὶ ἀπλώνεται γιομῆτο. Γύρο μου ἀπέναντι ἔχταση. Μακριὰ ἓνας παλιὸς γκρεμισμένος μῶλος ὅπου τώρα ζυγώνουμε. Ἀργὰ, δυνατὰ χτυποῦνε τὰ κύματα ἀπάνω στὸ πέτρινο ἀμπόδιο καὶ κυλοῦνται χαρωπὰ ὡς λεύτερα μέσα στὸ πλατὺ ρήγμα ποὺ χάσκει ἐκεῖ.

— Ἡ θάλασσα δὲν ἀγαπᾷ τὰμπόδια, λέει ὁ σύντροφός μου, ἓνας παλιός, ψημμένος θαλασσίνογ.

— Εἶναι πολὺν καιρὸ χαλασμένος αὐτὸς ὁ μῶλος; ρώτησα ἀπορώντας μὲ τὴ δύναμη τῶν κυμάτων ποὺ μπορέσανε τέτοιο γιγάντιο ἔργο νὰ χαλάσουν.

— Θάναι πολὺς καιρὸς, ἀποκρίθηκε κείνος, βαθεῖα συλλογισμένος· ἔπειτα ἀπὸ λίγο: ἔξερτε τὴν ἀγαπητὴ παράδοση τῶ ναυτικῶ γιὰ τὸν πόλεμο τῆς θάλασσας μὲ αὐτὸ τὸ μῶλο, ποὺ μὲ τὸ δίκιο τὸνὶ λένε καὶ βουνό;

— Ὅχι.

— Τότε νὰ σὰς τὴνὶ δηγηθῶ. Λεύτερα μιὰ φορὰ σὰν τὰ πουλιὰ στὸν ἀέρα εἶτανε τὰ κύματα τῆς θάλασσας· ἡ τρικυμία μὲ τὰ τραγούδια τὰ λίχνιζε καὶ κυλιόντανε χαρωπὰ στὴ γαλανὴ ἔχταση. Μὰ ἓνας ἄνθρωπος, ἓνας κακὸς τύραννος, ζήλεψε τῶν κυμάτων τὴ λαμπερὴ καὶ φωτεινὴ τύχη καὶ θέλησε

νὰ κλέψῃ τὴ λευτεριά ἀπὸ τὰ περὶφανα, τὰ φτυχιεμένα παιδιὰ τῆς τρικυμίας. . . Δὲ θὰ μποροῦσαν πιά νὰ χαίρουνται παίζοντας ξέγνοιαστα ἀπάνω στὰ μαῦρα βάθια· δὲ θὰ μποροῦσαν οὔτε στὸν ἥλιο τὸ γέλιο των, οὔτε στὰ γαλανὰ οὐράνια τὸν ἀχτιδόβολο χαίρετισμὸ τῆς χαρωπῆς ὑπαρξὸς νὰ στεῖλουν.

Στέλνει δούλους καὶ ἀρχίζουνε κρύες πέτρες ἀπὸ τὸν κόρφο τῆς γῆς νὰ τίς βυθίζουνε στὸν πάτο τῆς θάλασσας. . . Σπαρταρᾷ ἡ θάλασσα, τρέμει, ὀρθώνεται ἀφρίζοντας τὰ κύματα ποὺ γελοῦσανε, σὰ βράχια μεγάλα προσπαθοῦνε νὰ φτάσουνε στὸν πάτο. Πηδοῦσανε, σπρωχόντανε τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο, φέρνανε γύρο γελώντας, χαϊδεύανε τοὺς βράχους, πετοῦσανε σβέλτα γύρο τους. . . Πόσο μεγαλόπρεπη εἶναι ἡ λευτεριά τῶν παιδιῶν ποὺ δὲν τὴνὶ σκοτίζει καμιά προαίστησις· τὰ κύματα λένε· «Ἀπὸ τὸ μαῦρο κόρφο τῆς γῆς βγαλμένοι μᾶς ἤρθανε μουσαφίριδες νὰ τοὺς τραγουδήσουμε χαρούμενα, νὰ τοὺς ζεστάνουμε, νὰ τοὺς κάνουμε νὰ χαρῶνε μὲ ἔξυπνα παιχνίδια. Θέλουμε νὰπολάψουνε τὰ μάγια τῆς θάλασσας, τὸ φῶς τῆς, τὸ μεθῶσι τῆς, τοὺς μυθικούς τῆς θησαυρούς νὰ δοῦνε· θέλουμε νὰ τραγουδήσουμε μαζί σας τὴν τρέλλα τὴν ὁμορφὴν, τὴν μεγαλόπρεπὴν τῆς θάλασσας λευτεριά».

Μὰ κοιτάζοντας τοὺς ξένους ἡ μαῦρη τρικυμία στενάζε σιγὰ μὲ φωνὴ ποὺ κάτι κακὸ μνηοῦσε.

Οἱ πέτρες πέφτανε ὁλοένα στὴ θάλασσα καὶ ὁ τοῖχος ὅλο καὶ χόντραινε· τοῖχο πυργώνανε στέρια δεμένο, καὶ κόβανε τὸ δρόμο τῆς λευτερίας καὶ τὴ συνειθισμένη κίνηση τῶν κυμάτων τῆς θάλασσας· καὶ τὰ κύματα ἀπορούσανε, τρεμουλιαστὰ, κολώνανε τὰ κύματα φοβισμένα μπροστὰ στὸν ἀψηλὸ, μαῦρο τοῖχο· ποτὶ τοὺς ὡς τὰ τότε δὲν εἶχανε δὴ φραγμὸ, ἀμπόδιο κανένα στὸν λεύτερο δρόμο τους.

Ξακολουθώντας πάντα τὸν περὶφανο δρόμο τους χτυποῦσαν ἀπάνω στὸ μῶλο, πληγώνανε τὸ στήθος τους καὶ βογκώντας γυρίζανε πίσω· ὁ τοῖχος εἶτανε τόσο κρύος, τόσο σκληρός.

Τρέμει ἡ θάλασσα μακριὰ· κυλοῦνε τὰ κύματα δῶ καὶ κεῖ καὶ μὲ φοβερὴ ἀγωνία πεθαίνουνε σκάζοντας ἀπάνω στὸν τοῖχο.

Ἕνας στεναγμὸς, ἓνας τρόμος ἀντηχεῖ γύρο μὲ παράπονο καὶ μαῦρη στροβιλίζεται ἡ τρικυμία ἀπροδοθήκαμε, προδοθήκαμε. — ἀντηχεῖ ἐκεῖ — ἀπὸ κείνους ποὺ τοὺς νομίζαμε γιὰ φίλους· καὶ αὐτοὶ τώρα μᾶς κλέψανε τὴ λευτεριά».

Ἡ τρικυμία χύνει δάκρυα καὶ λέει στενάζοντας στὸ σκοτεινὸν τοῖχο «ὦ ἐσεῖς πέτρες καὶ κοτρώνια, καὶ ἐσεῖς κάποτε λεύτερα εἴσατε, καὶ σὲ σὰς μιὰ φορὰ ἡ λευτεριά εἶτανε ἡ ζωὴ σας· ὦ γιὰ πέτε μας γιατί ἤρθατε ἐδῶ νὰ κλέψετε τὴ λευτεριά τῶν κυμάτων»;

Πιὸ σκοτεινὲς οἱ πέτρες κοιτάζου.

— Δὲν ἤρθαμε δῶ ἀπὸ θέλησὴ μας· μᾶς διατάξανε, ἀποκρίνονται. Καὶ πιὸ βαρὺς, ἐξουσιάζοντας τὰ κύματα, στέκεται ὁ μῶλος. Ἀποκρίνεται ἡ τρικυμία ἀπάνω στὴ θάλασσα στενάζοντας, μαζεύει τὰ κύματα καὶ φέρνει τοὺς τὰ μαῦρα μαντάτα πὼς παντοτεινὸς ὁ ζυγὸς τους ὁ βαρὺς θάναι.

— Φτωχὰ μου κύματα, κύματά μου· σκλάβοι, σκλάβοι εἴσατε τώρα γιατί ἡ λευτεριά σας πάει, πέθανε.

Ἀπλώνεται ἀκόμα στὴ θάλασσα ποὺ σὰν πεθαμένη κοιτάται μὲ λαχτάρια καὶ πόνο. Τὰ γέμια, τὰ γερά κύματα βυθίζονται βαθιὰ στὸν πάτο· κανεὶς σύφοντας, καμμιὰ τρικυμία δὲν ἔα' τραβᾷ πιά πένω.

Τὰ κύματα τὰ νιά, κυλοῦνται γύρο τόσο σκο-

τεινὰ. τόσο σιγαλινὰ ὥς ποτὶ. Τὸ γέλιο, τὸ χαρωπὸ τραγούδι καὶ ἡ ζωὴ τῆς λευτερίας δὲν ἀντηχοῦνε πιά τώρα· ὁ ἥλιος τώρα θολὸς φωτίζει τὸν οὐρανὸ. λυπημένο, σκοτεινὸ, κουρασμένο.

Κάποτε μόνο τὰ κύματα τὰ πιὸ νιά θυμωμένα γιὰ τὴν ξακολούθησιν τῆς σκληρᾶς στενοχωριούνται στὶς ἀλυσίδες καὶ μαζωμένα πέφτουνε ἀπάνω στὸν τοῖχο τὸ φοβερό. Αὐτὸς οὔτε κουνιέται διόλου, σὰ βουνὸ στέκεται στὴ θάλασσα· ὁ ἀντίλαλος μόνο ξυπνᾷ ἓνα στεναγμὸ ποὺ βγάνουνε παλαίθοντας τὰ σπασμένα στήθια.

Τώρα κλαίει ἡ θάλασσα.

Πολλὰ χρόνια πέρασαν καὶ χιλιάδες κύματα σπάσανε μὲ παράπονο στὶς ἀντιστεκούμενες πέτρες. Αἰώνια ὅλο σκοτεινιάζει γύρο, καὶ δειλὰ μιλοῦνε τὰ κύματα. . . «Περιμένουμε, μαζεύουμε τὴν καινούρια δύναμη».

Τὰ χρόνια περνοῦσαν.

Τὰ καινούρια κύματα δυναμωθήκανε· σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς θάλασσας στείλανε γλήγορους ἀποσταλμένους νὰ ξυπνήσουνε τοὺς δειλοὺς, νὰ παρακινήσουνε σὲ σωτήρια ἐνέργεια, νὰ σηκώσουνε πόλεμο, φουρτούνα ἐνάντια ἀπάνω στὸν κυρίαρχο μῶλο. Κατεβήκανε κάτω στὰ βαθειὰ ἐλπίζοντας νὰ θυμίσουνε τοὺς γέρους τοὺς ἀπατημένους. Μὰ κείνοι κουνήσανε τὰ ἄσπρα κεφάλια τους ἀφου ἡ δύναμη καὶ ἡ ὁρμὴ τσακιστήκανε, «πὼς νὰ τολμήσουμε πόλεμο μὲ κείνον τὸ δυνατό μῶλο»; Οἱ ἀποσταλμένοι τῶν κυμάτων χυθήκανε πέρα πέρα· ζητήσανε τὸν ἄνεμο καὶ τὴ φουρτύναν. Πουθενὰ στὴ θάλασσα δὲν τοὺς βρήκανε· κρυβόντανε μέσα στὶς σκοτεινὲς χαράδρες τοῦ βουνού· «σὰς φέρνουμε, ὦ δυνατοί, τὸ χαίρετισμὸ τῶν κυμάτων. Ἀφήστε πιά τὸ βουνό, τὴ χαράδρα ποὺ εἶναι τόσο στενόχωρη· ἐλάτε μαζί μας καὶ πετάξτε ἀπάνω στὴ θάλασσα· σπάστε τίς ἀλυσίδες, τὸ πνεῦμα τῶν ἀδερφῶν μας λευτερώστε το· καρτερούσαμε, τώρα εἴμαστε δυναμωμένοι· ξυπνήστε στοὺς γέρους τὴ δύναμή τους πάλι καὶ μαζέψτε μας ὅλους σὲ ἓνα σῶμα νικηφόρο· δὲ φοβόμαστε τὸν πόλεμο, ἀγχαῖμε τὸ θάνατο ἂν εἶναι· νὰποχτήσουνε τὰδέρφια μας λευτεριά».

Τρέμει ἀπὸ χαρὰ ἡ καρδιὰ τοῦ ἀέρα στὸ δυνατό στήθος του· λάμπουνε τὰ μάτια τῆς γιὰ φουρτύναν· τὰ λόγια τῶν ἀποσταλμένων ξυπνήσανε πάλι περασμένω χρόνῳ δυνατὲς ἐλπίδες. . .

Ἀφήνουνε τίς χαράδρες καὶ περνοῦνε σουρίζοντας τὸ διάστημα ὅπου δίχως ἀκρογιάλι καρτερεῖ ἡ ζωντανὴ θάλασσα. Δυνατὰ ἀντηχεῖ ἡ ξυπνήτρα φωνὴ τους ἀρχόμεστε, ἐρχόμεστε νὰ σώσουμε τὴ λευτεριά· σὰς καλοῦμε, σὰς μαζεύουμε ὅλους νὰ τὴνὶ ξαναδῆτε· ἐσεῖς, δυνατὰ κύματα, σηκωθῆτε γιὰ πόλεμο, σπάστε τίς ἀλυσίδες, λύστε τὰ δεσμὰ τῆς λευτερίας, ἐτοιμάστε τὸ δρόμο γιὰ τὴ νίκη σας.

Ξυπνᾷ τοὺς κοιμισμένους ἡ δυνατὴ κραυγὴ· αὐτὴ χαρίζει πάλι στοὺς γέρους τὰ νιάτα, τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμη.

Τὰ κύματα ξυπνοῦνε, σηκώνουν τὰ ἀφρισμένα κεφάλια καὶ ἀκολουθοῦνε ὑπόκουα γιὰ τὸν πόλεμο.

Νύχτα καὶ μολυβένια σύννεφα σκεπάζανε τὴν κυματώδισσα θάλασσα, ἔταν ἄξαφνα ἀντήχησε ἡ φωνὴ τοῦ πολέμου. . .

Ἀπ' Ἀνατολὴ μέχρι Δύση καὶ ἀπὸ Τραμουντάνα μέχρι Νοτιά μαζευτήκανε τὰ κύματα καὶ σταθήκανε γυαλίζοντας στὴ σειρά· τὰ νιά ποὺ ἔδραζε ἡ ὁρμὴ τους ζητήσανε τὴν πρώτη σειρά.

Ἀνταρμιμένη ἡ θάλασσα τὰ κᾶνει νὰ τρέχανε γλήγορα καὶ σπρωχόντας καὶ ἐρεθίζοντας τὰ τοὺς λύνει τὰ δεσμὰ τους ἡ φουρτύναν· «σὺ, ἀέρα, φύσα».